

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4116/2018
15.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђура Благојевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије -Министарства одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2014/18 од 29.03.2018. године, у седници одржаној 15.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2014/18 од 29.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 6278/13 од 22.12.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете исплати: за претрпљене душевне болове због умањења опште животне активности 600.000,00 динара, за претрпљени страх 600.000,00 динара, на име изгубљене зараде 5.792.512,00 динара, све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, да на име будуће ренте плаћа месечни износ од 21.296,00 динара, а неисплаћене ренте исплати одједном (на начин блже описан у изреци) и на име трошкова лечења 100.000,00 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 174.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2014/18 од 29.03.2018. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. овог закона, јер другостепени суд није погрешно применио одредбе овог закона, а што је могло утицати на доношење правилне и законите одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био на одслужењу војног рока од 15.07.1991. године, у ВП Дана 11.09.1991. године, прекомандован је у ВП Током вршења војне службе у ... тужилац је задобио повреду кичме, па је оперисан у болници у ..., а затим је пребачен на ВМА у ..., Клинику за неурологију, где је поново оперисан (дискус хернија) и где се налазио од 20.03.1992. године до 17.04.1992. године. Након оперативног лечења тужилац је почео да осећа бол у десној нози у виду трњења и код њега почињу да се јављају и психички проблеми. На основу налаза и мишљења судског вештака неуропсихијатријске струке утврђено је да су се прве психичке сметње и први симптоми ПТСП-а код тужиоца појавили у току његовог болничког лечења и рехабилитације 1992. године, а као последица негативног емотивног стања насталог услед повреде кичме у току служења војног рока. Такође је нашао да је тужилац због повређивања претрпео страх утврђеног интензитета и тајања. Према налазу овог судског вештака, а на основу медицинске документације и извештаја лекара психијатријске специјалности Опште болнице ... тужиоцу је 14.05.2009.године, дијагностикован Ф 41.1 и Ф 32.8, од чега се тада лечио, па надаље јер лечење и даље траје. Услед наведеног поремећаја код тужиоца је дошло до трајног умањења опште животне активности за око 15 до 20%. Вештачењем вештака медицине рада, утврђено је да је општа радна способност тужиоца умањена за око 90%, а да је професионална радна способност тужиоца за послове грађевинског радника умањена за 100%. Износи тражене материјалне штете (зараде и ренте) утврђени су на основу налаза вештака економско-финансијске струке. Решењем од 13.06.1997. године као и решењем од 17.11.1997. године, надлежни орган му је признао својство ратног војног инвалида, односно мирнодопског инвалида. После неуспелог предлога за мирно решење спора, поднетог туженој 20.02.2013.године, тужилац је тужбу за накнаду нематеријалне и материјалне штете поднео 03.06.2013. године, а тужена је истакла приговор застарелости потраживања.

На основу утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су заузели становиште да је потраживање тужиоца застарело, јер је тужбу поднео по истеку објективног и субјективног рока из члана 376. став 1. и 2. Закона о облигационим односима (ЗОО) рачунајући рок од 1992. године. Из тих разлога су прихватили приговор застарелости истакнут од стране тужене, због чега је одбијен тужбени захтев за накнаду нематеријалне и материјалне штете.

Неосновано се ревизијом тужиоца указује да је нижестепеним пресудама погрешно примењено материјално право.

Одредбом члана 376. став 1. ЗОО прописано је да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило. Ставом 2. истог члана прописано је да у сваком случају ово потраживање застарева за пет година од када је штета настала. Протеком објективног рока застарелости потраживање у сваком случају престаје,

независно од тога да ли је и када оштећени сазнао да су последице обољења трајне и да се његово здравствено стање даљим лечењем неће побољшати.

Тужиочева хронична болест (трајна промена личности) ПТСП настала је 1992. године, након задобијене повреде кичме, током болничког лечења и рехабилитације, а што произлази из лекарских извештаја, налаза и мишљења судског вештака неуропсихијатријске струке, као и исказа самог тужиоца. Почев од тада, па до подношења захтева за мирно решење спора 20.02.2013.године, очигледно је протекао објективни рок из члана 376. став 2. ЗОО. Осим тога протекао је и субјективни рок од 3 године из става 1. овог члана, који се рачуна од маја 2009.године када је у извештају доктора специјалисте психијатрије утврђена дијагноза и преписана терапија за Ф 41.1 (генерализовани анксиозни поремећај) и Ф 32.8 (депресивна епизода) и када је несумњиво здравствено стање тужиоца, као оштећеног, добило трајан облик после повређивања 1992. године.

Тужиочево обољење ПТСП је хронично због чега његово лечење, није окончано. Међутим, на питање застарелости потраживања у овом поступку није од утицаја то што се његово здравствено стање постепено погоршавало и дијагноза мењала пратећи његово здравствено стање, јер је тужиочева болест попримила трајан облик у мају 2009.године, када је он сазнао за штету. Тужилац не може остварити право на судску заштиту у виду накнаде штете накнадно проистекле погоршањем његовог здравственог стања због промена у неуропсихијатријској дијагнози болести у вези са којом он није благовремено остварио правну заштиту.

Стога су неосновани ревизијски наводи да су нижестепене пресуде засноване на погрешној примени материјалног права.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић